

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Adam Bodnar

Warszawa, dnia 6/11 2017 r.

II.510.595.2017.MH

Trybunał Konstytucyjny

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY K A M C E L A R I A	
wpl. dnia	07. 11. 2017
L.dz.	L. zał.

Wniosek

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 958)

wnoszę o

stwierdzenie niezgodności:

art. 86 § 4 Kodeksu karnego (Dz.U. z 2016, poz. 1137 ze zm.) w zakresie, w jakim różnicuje sytuacje osób, wobec których zastosowanie miała już wcześniej instytucja kary łącznej, od osób, co do których ta instytucja zastosowania nie miała, w ten sposób, że umożliwia w stosunku do tej pierwszej kategorii osób podwyższenie dolnej granicy kary łącznej, a także orzeczenie kary rodzajowo surowszej, tj. kary 25 lat pozbawienia wolności – z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

UZASADNIENIE

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczy zagadnień związanych z problematyką kary łącznej, a ściślej z modelem obliczania wymiaru kary łącznej po nowelizacji Kodeksu karnego z 2015 roku. Kwestia ta stanowiła już wcześniej przedmiot zainteresowania Rzecznika, jednak w odmiennym kontekście, a mianowicie przepisów przejściowych stanowiących o tym, które przepisy, z obecnego, czy też z poprzedniego stanu prawnego mają zastosowanie przy orzekaniu kary łącznej w danej sprawie [wniosek z dnia 31 marca 2016 r. (sygn. K 16/16) oraz pismo procesowe z dnia 18 kwietnia 2016 r. (sygn. P 4/16)].

I. Kara łączna jest instytucją prawa karnego materialnego i orzeka się ją w sytuacji, w której sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Warto zaznaczyć, że powinna być orzekana obligatoryjnie, na co wskazuje sformułowanie art. 85 § 1 k.k. (P. Kardas, *Kara łączna i ciąg przestępstw*, [w:] W. Wróbel (red.), *Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz*, Kraków 2015 r., s. 479).

Zasady wymiaru kary łącznej określa art. 86 k.k., który ma następujące brzmienie:

„Art. 86. § 1. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

§ 1a. Jeżeli suma orzeczonych kar pozbawienia wolności wynosi 25 lat albo więcej, a chociażby jedna z podlegających łączeniu kar wynosi nie mniej niż 10 lat, sąd może orzec karę łączną 25 lat pozbawienia wolności.

§ 2. Wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3; wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio.

§ 2a. Jeżeli chociażby jedna z podlegających łączeniu grzywien jest wymierzona kwotowo, karę łączną grzywny wymierza się kwotowo.

§ 2b. Jeżeli chociażby jedna z podlegających łączeniu grzywien została orzeczona na podstawie przepisu przewidującego wyższą górną granicę ustawowego zagrożenia tą karą niż określona w art. 33 § 1, sąd wymierza karę łączną grzywiny w granicach od najwyższej z kar tego rodzaju wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 4500 stawek dziennych grzywiny lub najwyższej z kar grzywiny, jeżeli przekracza ona 4500 stawek dziennych.

§ 3. Wymierzając karę łączną ograniczenia wolności, sąd określa na nowo obowiązki lub wymiar potrącenia, o których mowa w art. 34 § 1a, a także może nałożyć na sprawcę obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 2-7a, jak również orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7.

§ 4. Zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.”

Kwestionowany przepis art. 86 § 4 wprowadzony został do Kodeksu karnego przez ustawodawcę, jako część obszernej nowelizacji, ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396), która, jak zwraca się uwagę w piśmiennictwie, zrewolucjonizowała instytucję kary łącznej. Wówczas art. 86 § 4 k.k. otrzymał aktualne brzmienie: „zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna”.

Podstawą do wymierzenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85 § 1 k.k. (art. 85 § 2 k.k.).

Wymierzanie kary łącznej wyróżnia się tym, że poza ogólnymi dyrektywami wymiaru kary, Kodeks karny w art. 85a przewiduje szczególne dyrektywy wymiaru kary łącznej, do których należą cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym kontekście warto zaznaczyć, że w przypadku kary łącznej na plan pierwszy wysuwają się właśnie te szczególne dyrektywy odnoszące się do tej instytucji. „Przy orzekaniu kary łącznej wyrokiem łącznym nie powinno się brać pod uwagę okoliczności, które leżą u podstaw wymiaru kary w sprawach o zbiegające się przestępstwa,

np. szkodliwość czynu, stopień winy, opinia o zachowaniu się przed i po popełnieniu czynu, gdyż prowadziłoby to do podwójnego orzekania w oparciu o te same przyczyny i to w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych, lecz te, które dotyczą związku podmiotowo-przedmiotowego między czynami i wskazujące na przebieg procesu resocjalizacji” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. II KK 138/12, LEX nr 1219301).

II. Kara łączna wymierzana jest w granicach przewidzianych przez ustawę, wyznaczanych w głównej mierze przez art. 86 k.k. Dolną granicę stanowi najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, jeśli zaś chodzi o górną granicę, to Kodeks karny przeprowadza dwojakie jej określenie, tj. nie może być ona z jednej strony wyższa od sumy kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, z drugiej zaś strony nie może przekraczać 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności (art. 86 § 1 k.k.). Jeśli natomiast najsurowszą karą orzeczoną za jedno ze zbiegających się przestępstw jest kara 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności, to sąd ma obowiązek, o czym stanowi art. 88 k.k., orzec tę karę jako karę łączną, jeśli zaś w zbiegu znajdują się dwie lub więcej kar po 25 lat pozbawienia wolności sąd może orzec karę dożywotniego pozbawienia wolności. Powyższe regulacje pozostają w Kodeksie karnym od początku jego obowiązywania w niemalże niezmienionym kształcie, z wyjątkiem kilkukrotnych modyfikacji górnej granicy, określonej w art. 86 k.k.

Odmierną sytuację widać zaś w przypadku art. 86 § 1a k.k., który został wprowadzony do Kodeksu karnego przez ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 206, poz. 1589). Przepis ten będący normą o charakterze *legi specialis* względem art. 86 § 1 k.k. stanowi, iż w sytuacji, w której suma kar pozbawienia wolności przekracza 25 lat, a chociażby jedna z podlegających łączeniu kar wynosi nie mniej niż 10 lat, sąd ma możliwość orzeczenia kary łącznej w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności. Oznacza to, że granice kary łącznej w tym przypadku kształtują się pomiędzy najwyższą z wymierzonych za poszczególne przestępstwa kar, a karą 20 lat pozbawienia wolności oraz

karą 25 lat pozbawienia wolności, będącą karą rodzajowo surowszą od kary terminowego pozbawienia wolności.

III. Nie ulega wątpliwości, iż wprowadzenie art. 86 § 4 k.k. rozszerzyło możliwość i zakres zastosowania art. 86 § 1a k.k. Od 1 lipca 2015 r. węzłem kary łącznej, na podstawie art. 86 § 1a w zw. z art. 86 § 4 k.k., sąd może połączyć kary, pośród których znajdują się kary jednostkowe i kary łączne lub wyłącznie kary łączne i jeżeli chociaż jedna z tych kar, a co za tym idzie chociaż jedna kara łączna, wynosi nie mniej niż 10 lat pozbawienia wolności, a suma kar nie mniej niż 25 lat pozbawienia wolności i orzec karę łączną w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.

Prowadząc dalej powyższe rozważania można zauważyć, iż skazaną na karę 25 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu, co warto podkreślić - obligatoryjnej, instytucji kary łącznej może zostać osoba, która nigdy nie została skazana na karę jednostkową w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności (lub wyższym). Do dnia 30 czerwca 2015 r. takie kary łączne również podlegały łączeniu z innymi karami łącznymi, jak również z karami jednostkowymi, a działało się tak na mocy art. 85 k.k. sprzed nowelizacji. Jednak istotną różnicą było to, iż przed wprowadzeniem art. 86 § 4 k.k. kary łączne nie były w przypadku orzekania nowej kary łącznej traktowane tak, jak kary jednostkowe, a to oznaczało, iż celem wyznaczenia granic kary łącznej należało uwzględnić wszystkie kary jednostkowe składające się na karę łączną podlegającą łączeniu. W związku z powyższym w starym stanie prawnym, tj. sprzed 1 lipca 2015 r., w przypadku, w którym żadna z kar jednostkowych nie wynosiła chociażby 10 lat pozbawienia wolności, nie było możliwe orzeczenie kary innej niż kary terminowego pozbawienia wolności (w tamtym stanie prawnym granicą było 15 lat pozbawienia wolności, jednak dziś byłoby to 20 lat pozbawienia wolności). Nie występowała podstawa orzeczenia kary 25 lat pozbawienia wolności.

Aby w pełni móc pokazać, do jakich skutków doprowadziło wprowadzenie art. 86 § 4 k.k., warto zilustrować to przykładem. Pewna osoba popełniła w swoim życiu do chwili orzekania przeszło 50 przestępstw. Wszystkie z tych przestępstw zaliczały się do rozdz. XXXV k.k., tj. były to przestępstwa przeciwko mieniu. Najwyższą karą jednostkową jaka została orzeczona wobec tego przestępcy była karą 4 lat pozbawienia wolności, suma zaś

wszystkich orzeczonych kar jednostkowych wynosiła 30 lat pozbawienia wolności. Dwa razy w wyroku skazującym przestępca ten otrzymał kary łączne, w jednym przypadku przy zbiegu 15 przestępstw w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności, zaś w drugim przypadku przy zbiegu 20 przestępstw w wymiarze 13 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Druga osoba podzieliła w pewnym stopniu los pierwszej, a dokładniej również popełniła 50 przestępstw przeciwko mieniu i za wszystkie została skazana. Najwyższą karą jednostkową orzeczoną wobec tej osoby była, podobnie jak w pierwszym przypadku, kara 4 lat pozbawienia wolności, a suma kar jednostkowych wynosiła 30 lat. Jediną rzeczą różniącą tę drugą sytuację od pierwszej było to, iż w przypadku drugiego przestępcy aż do chwili orzekania w przedmiocie kary łącznej w wyroku łącznym po popełnieniu 50 przestępstw i wydaniu wyroków skazujących z karami jednostkowymi nie została zastosowana wobec niego instytucja kary łącznej. Pomimo tak nieznacznej różnicy i takiej samej sytuacji faktycznej obu osób, po wprowadzeniu art. 86 § 4 k.k. co do pierwszej z nich sąd będzie mógł zastosować przepis art. 86 § 1a k.k. i skazać tę osobę w wyroku łącznym na karę łączną w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności, (bowiem przynajmniej jeden z wyroków łącznych wymierzał karę przynajmniej 10 lat pozbawienia wolności), zaś co do drugiej osoby nie będzie to możliwe i zastosowania do tej osoby będzie miał jedynie art. 86 § 1 k.k., a co za tym idzie będzie jej groziła maksymalnie kara 20 lat pozbawienia wolności, będąca, co warto raz jeszcze podkreślić, karą rodzajowo łagodniejszą (zgodnie z art. 32 k.k.).

Warto również rozważyć, jakie mogą być konsekwencje zastosowania obecnie art. 86 § 1 w zw. z art. 86 § 4 k.k., czyli obliczania granic kary łącznej, której to węzłowi podlega kara łączna w wymiarze mniejszym, niż 10 lat pozbawienia wolności. Uwzględnienie wcześniejszych kar łącznych orzeczonych wyrokami łącznymi może bowiem prowadzić do podwyższenia dolnej granicy kary, która może zostać orzeczona finalnym wyrokiem łącznym obejmującym wszystkie przypisane sprawcy czyny. Kara łączna obejmująca kilka czynów może bowiem być równa najwyższej z kar jednostkowych, lecz w praktyce jej wymiar będzie najczęściej wyższy, bowiem najsurowsza z kar jednostkowych stanowi dolną granicę kary łącznej. Podstawą orzekania finalnej kary łącznej (obejmującej kilka kar łącznych) będą więc kary w wyższym wymiarze, niż gdyby brać pod uwagę jedynie kary jednostkowe orzeczone za poszczególne czyny.

Tytułem przykładu przedstawić można ponownie dwie osoby, które to popełniły osiem przestępstw, za które zostały skazane kolejno na kary pozbawienia wolności w wymiarze 2, 3, 4, 2, 3, 4, 4 i 5 lat pozbawienia wolności. Wobec pierwszej trzykrotnie znalazła zastosowanie instytucja kary łącznej, łączeniu węzłem pierwszej z kar łącznych podlegały kary 1-3 (sąd mógł wymierzyć karę w wymiarze 4-9 lat pozbawienia wolności) i ta kara wymierzona została w wymiarze 6 lat, podobnie stało się z drugą z kar łącznych, łączącą swoim węzłem kary 4-6. Trzeci węzeł kary łącznej objął zaś kary 7 i 8 (ustawowe granice: 5-9 lat pozbawienia wolności) i ta kara łączna wynosiła 8 lat pozbawienia wolności. Wobec tego orzekając teraz karę łączną za popełnione osiem przestępstw sąd będzie musiał wymierzyć karę pozbawienia wolności w granicach od lat 8 do lat 20. W drugim przypadku, bez wymierzania wcześniejszych kar łącznych łączących niektóre z poszczególnych kar jednostkowych, sąd będzie zaś orzekał karę pozbawienia wolności w granicach od 5 do 20 lat, bowiem najsurowszą karą pozostanie kara jednostkowa 5 lat pozbawienia wolności.

Powyższe przykłady pokazują jasno, iż przy jednakowej sytuacji faktycznej pewnych osób może dojść do oczywistego, ale jednocześnie racjonalnie nieuzasadnionego, zróżnicowania ich sytuacji prawnej. W podanych przykładach mamy do czynienia z rozróżnieniem dyskryminującym; nie można wykluczyć, iż w innych przykładach przepis art. 86 § 4 k.k. będzie powodował rozróżnienie faworyzujące, jednak i w tym przypadku nie sposób znaleźć ku temu racjonalnego powodu. Rozwiązanie takie należy ocenić jako sprzeczne z konstytucyjnie gwarantowaną zasadą równości wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

W tym miejscu warto również odnieść się do uzasadnienia ustawy wprowadzającej do Kodeksu karnego art. 86 § 4. Otóż przed jej wejściem w życie, na skutek jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, przyjmowało się, że należy brać pod uwagę kary jednostkowe stojące u podstawy łączonej kary łącznej. Na odmiennym stanowisku stanął projektodawca (Rada Ministrów), stwierdzając, iż „(...) orzekanie kolejnej kary łącznej nie powoduje rozwiązania węzła poprzednio orzeczonej kary o tym samym charakterze, wymierzonej w poprzednim postępowaniu. Dodatkowo przesądza o tym nowy § 4 art. 86”. Na tle takiego poglądu nie sposób nie zwrócić uwagi na fakt, iż w poprzednim stanie prawnym nie dochodziło do rozwiązania węzła poprzednio orzeczonej kary łącznej, a

jedynie nowa kara łączna była wyznaczana z uwzględnieniem nie wymiaru kary łącznej, a poszczególnych kar jednostkowych. Jak można przypuszczać, właśnie chęć zmiany sposobu obliczania granic kary łącznej w przypadku wcześniejszego wymierzenia kar łącznych skłoniła projektodawcę do dodania art. 86 § 4 k.k. Zamiarem projektodawcy było najpewniej ułatwienie sposobu obliczania kary łącznej, który wówczas uznawało się powszechnie za dość skomplikowany, tudzież sprawiający zbyt duże problemy natury rachunkowej. Motywacja ta, choć zasadna, nie wydaje się jednak wystarczająca, aby zdecydować się na odejście od sposobu obliczania granic kary łącznej, który nie różnicował sytuacji prawnej podmiotów znajdujących się w takich samych sytuacjach faktycznych.

Mając na względzie racjonalność prawodawcy należy stwierdzić, iż skoro art. 86 § 4 k.k. ma zastosowanie do art. 86 § 1a k.k., to przed wprowadzeniem art. 86 § 4 k.k. przepis art. 86 § 1a k.k. był traktowany jako przykład liczenia granic kary łącznej przy klasycznym realnym zbiegu przestępstw, nie zaś jako osobne zjawisko prostego zbiegu kar, za czym przemawia zresztą wnikliwa analiza i prokonstytucyjna interpretacja przedmiotowego przepisu. To zaś oznacza, iż warunek wymierzenia kary 10 lat pozbawienia wolności dotyczył wówczas kary jednostkowej, jak zresztą trafnie było to interpretowane przez sądy w stanie prawnym między rokiem 2009 a 2015: „gdy wyrok łączny obejmuje wyrok, w którym wymierzono karę łączną lub dochodzi do wydania kolejnego wyroku łącznego obejmującego wyrok, w którym orzeczono karę jednostkową z wcześniej wydanym wyrokiem łącznym, to granic nowej kary łącznej w wyroku łącznym nie wyznaczają poprzednie kary łączne, tylko kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010 r.; sygn. IV KK 162/10; *OSNwSK 2010/1/1482*).

IV. Zasada równości, określona została w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Odnosi się ona, w myśl utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, tak do stosowania prawa, jak i do jego stanowienia, gdyż sama zasada równości zawiera w sobie nakaz kształtowania norm prawnych z uwzględnieniem jej treści. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie za istotę równości w rozumieniu art. 32 ust. 1 Konstytucji uważa równe, czyli jednakowe traktowanie adresatów norm prawnych, którzy charakteryzują się w takim samym stopniu tą samą cechą relewantną. W grupie tych

osób niedopuszczalne jest rozróżnienie, czy to dyskryminujące, czy faworyzujące. Takie ujęcie zasady równości dopuszcza natomiast odmienne traktowanie osób, które takiej cechy nie posiadają (zob. np. wyrok z dnia 7 czerwca 2004 r., sygn. P 4/03, OTK ZU nr 6A/2004 poz. 55, wyrok z dnia 20 października 1998 r., sygn. K 7/98, OTK ZU w 1998 z. 6 poz. 96, orzeczenie z dnia 28 listopada 1995 r., sygn. K 17/ 95, OTK ZU z 1995 poz. 37). W tymże wyroku z 7 czerwca 2004 r. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że zasada równości daje się wyrazić w formule: nie wolno tworzyć takiego prawa, które różnicowałoby sytuację prawną podmiotów będących w takiej samej sytuacji faktycznej. (podobnie: wyrok z dnia 5 października 2005 r., sygn. SK 39/05). W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego ustalono katalog warunków, które w świetle zasady równości musi spełniać kryterium stanowiące podstawę zróżnicowania. Po pierwsze, musi mieć ono charakter relewantny, a zatem musi pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma i służyć realizacji celu i treści. Innymi słowy – kryterium to musi mieć charakter racjonalnie uzasadniony, a nie arbitralny (zob. orzeczenie z 12 grudnia 1994 r., sygn. K 3/94, OTK w 1994 r., cz. II, poz. 42). Po drugie, kryterium to musi mieć charakter proporcjonalny. Waga interesu, któremu ma służyć zróżnicowanie sytuacji adresatów normy, musi więc pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych. Po trzecie, kryterium to musi pozostawać w związku z zasadami, wartościami i normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych (zob. np. orzeczenie z 23 października 1995 r., sygn. K 4/95, OTK w 1995 r., cz. II, poz. 31, s. 93). Niespełnienie tych warunków świadczy o tym, że dokonane przez prawodawcę zróżnicowanie jest niedopuszczalne (wyrok TK z dnia 23 marca 2010 r., sygn. SK 47/08; publ. LEX; por. wyrok TK z dnia 9 marca 1988 r., sygn. U 7/87; wyrok TK z dnia 23 listopada 2010 r., sygn. K 5/10, publ. LEX).

W myśl art. 86 § 4 k.k. jedynym kryterium decydującym o tym, które przepisy, tj. § 1, czy § 1a art. 86, znajdą w danej sprawie zastosowanie może okazać się fakt, czy został wydany wcześniej wyrok łączny. Jak zostało to już wykazane wyżej, również i sytuacje osób, względem których zastosowanie znajdzie ten sam przepis, tj. art. 86 § 1 k.k., mogą być, wskutek wprowadzenia art. 86 § 4 k.k., zróżnicowane jedynie w zależności od tego, czy część ich czynów została objęta wcześniejszym wyrokiem łącznym, a zatem czy

wymiar sprawiedliwości zadziałał wobec nich w sposób prawidłowy (skoro orzeczenie kary łącznej jest obligatoryjne w przypadkach określonych w art. 85 § 1 k.k.). Tak ukształtowana treść normatywna przedmiotowego przepisu zdaje się pozostawać w sprzeczności z zasadą równości określoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, bowiem przepis ten różnicuje sytuacje osób, którym zostały wymierzone takie same kary jednostkowe, w zależności od okoliczności pozostających poza ich mocą, a zależnych jedynie od prawidłowości działania wymiaru sprawiedliwości.

Mając na względzie przedstawioną argumentację wnoszę jak na wstępie niniejszego wniosku.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Bodan', is centered on the page.